

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: L. H.**, zastoupena JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Mansfeldova 792/3, Praha 9, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. X ze dne 30. 3. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 41 Cad 119/2006 - 10 ze dne 19. 7. 2006,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti výše citovanému rozhodnutí žalované, jímž žalovaná zamítla žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek dle ustanovení § 38 a § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť stěžovatelka pro přiznání nároku na plný invalidní důchod nesplnila podmínku potřebné doby pojištění. Žalovaná svým rozhodnutím realizovala rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2006, č. j. 33 Cad 6/2006 - 21.

V kasační stížnosti, která je podávána z kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatelka namítá, že jak krajský soud, tak i žalovaná nesprávně převzaly z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“) datum 30. 1. 2004

jako den vzniku invalidity. Tento posudek byl vyžádán krajským soudem pro řízení o žalobě směřující proti dřívějšímu rozhodnutí žalované (ze dne 19. 2. 2004) o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod z důvodu, že stěžovatelka nebyla shledána plně invalidní. Stěžovatelka konstatuje, že krajský soud nechal v předchozím řízení správně posoudit její zdravotní stav posudkovou komisí, která jej posuzovala ke dni vydání předchozího rozhodnutí žalované (tj. ke dni 19. 2. 2004). Dle tvrzení stěžovatelky nebylo účelem předchozího soudního přezkumu zjistit, kdy se stěžovatelka stala plně invalidní, nýbrž zda byla plně invalidní k datu 19. 2. 2004. Jestliže posudková komise ve svém posudku uvedla, že hodnocení stanovuje dle urologické kontroly od 30. 1. 2004, není dle stěžovatelky možné toto datum považovat za den vzniku plné invalidity pro další řízení. Stěžovatelka namítá, že žalovaná měla pro další řízení pouze převzít výrok posudkové komise konstatující plnou invaliditu, dále však měla provést vlastní šetření ohledně data vzniku plné invalidity, a to posudkem lékaře okresní správy sociálního zabezpečení. Jestliže žalovaná automaticky převzala datum 30. 1. 2004 jako den vzniku plné invalidity z posudku posudkové komise, vyloučila tím dle názoru stěžovatelky možnost přezkumu otázky data vzniku plné invalidity, neboť nebylo řádně rozhodnuto v prvním stupni, t. j. nebyl vyžádán posudek lékaře okresní správy sociálního zabezpečení. Tím mělo být porušeno právo stěžovatelky na přezkoumání rozhodnutí soudem.

Stěžovatelka dále nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že datum vzniku plné invalidity (tj. 30. 1. 2004) nebylo zpochybněno ani žalobkyní, ani žalovanou, ani rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka naopak tvrdí, že v kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2004 vyjádřila pochybnosti o datu 30. 1. 2004 jako dni vzniku úplné invalidity. Ze zdravotní anamnézy uvedené v posudku dle stěžovatelky vyplývá, že zdravotní problémy se u stěžovatelky projeví už po její operaci v roce 1998, a proto má za to, že skutečné datum vzniku její plné invalidity se váže již k datu operace v roce 1998.

Pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou relevantní následující skutečnosti.

Žalovaná podala dne 15. 12. 2003 žádost o plný invalidní důchod. Přitom požádala, aby jí byl důchod přiznán „od vzniku nároku“. Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2004 žalovaná žádost zamítla pro nesplnění podmínek dle ustanovení § 38 zákona č. 155/1999 Sb., o důchodovém pojištění, s odůvodněním, že dle posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 2. 2004 není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 35 %.

Proti tomuto rozhodnutí žalované podala stěžovatelka žalobu, v níž namítala pochybení při posouzení zdravotního stavu. Podle posudku posudkové komise ze dne 29. 6. 2004, který si vyžádal krajský soud dle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, byla stěžovatelka k datu vydání rozhodnutí žalované (19. 2. 2004) shledána plně invalidní dle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1999 Sb., neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u ní došlo k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 70 %. Posudková komise určila jako rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu k datu rozhodnutí žalované (19. 2. 2004) chronickou pyelonefritidu solitární levé ledviny, již bez hydronefrozy a bez případné lithiasy nebo striktury močového, bez retence N-látek v seru, s chronifikovanou infekcí ledviny a močových cest, s přetrvávajícím rozšířením dutého systému ledviny. V posudkovém závěru bylo uvedeno, že posudková komise stanovuje hodnocení podle urologické kontroly od 30. 1. 2004 a tento den byl určen jako den vzniku plné invalidity.

Krajský soud svým rozhodnutím ze dne 16. 8. 2004, č. j. 33 Cad 46/2004 - 21, žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že na základě výše uvedeného posudku posudkové komise bylo sice prokázáno splnění podmínky plné invalidity, nicméně z osobního listu důchodového pojištění ze dne 5. 9. 2000 bylo v průběhu soudního řízení zjištěno, že stěžovatelka v rozhodném období od 30. 1. 1994 do 29. 1. 2004 nesplnila potřebnou dobu pojištění. Krajský soud konstatoval, že žalovaná postupovala správně, jestliže ve výroku svého rozhodnutí ze dne 19. 2. 2004 uvedla, že žalobkyně nesplnila podmínky dle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., a to i přesto, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí nesplnění doby pojištění nebylo uvedeno.

Proti rozhodnutí krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž mimo jiné namítla, že urologický nález byl proveden dne 30. 1. 2004, nezabýval se však otázkou, kdy nastaly skutečnosti v něm zjištěné, a proto bylo nesprávné stanovit bez dalšího rozhodné období tímto datem. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Ads 54/2004 - 43, rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve svém rozhodnutí uvedl, že krajský soud pochybil, jestliže posuzoval podmínku splnění potřebné doby pojištění na základě neúplných podkladů obsažených v dávkovém spise správního orgánu, který se v řízení o žádosti stěžovatelky o plný invalidní důchod podmínkou potřebné doby pojištění vůbec nezabýval. Nejvyšší správní soud tak zavázal krajský soud zrušit rozhodnutí žalované pro vady řízení, neboť k datu vydání rozhodnutí dne 19. 2. 2004 plnila stěžovatelka zdravotní podmínku pro vznik nároku na plný invalidní důchod dle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb.; žalovaná měla provést dokazování ohledně podmínky potřebné doby pojištění pro vznik nároku na plný invalidní důchod podle ustanovení § 38 a § 40 zákona č. 155/1995 Sb.

V návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu krajský soud svým rozhodnutím ze dne 20. 2. 2006, č. j. 33 Cad 6/2006 - 54, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2004 a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Přitom uvedl, že žalovaná v novém řízení přihlédne ke zjištění, že žalobkyně k datu vydání rozhodnutí žalované (19. 2. 2004) byla dle posudku posudkové komise plně invalidní a datum vzniku plné invalidity stanovila posudková komise dnem 30. 1. 2004.

Žalovaná realizovala rozsudek krajského soudu rozhodnutím ze dne 30. 3. 2006, kterým žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod zamítl pro nesplnění podmínek dle ustanovení § 38 a § 40 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb. V odůvodnění uvedla, že dle zjištění posudkové komise ze dne 29. 6. 2004 se stěžovatelka stala plně invalidní od 30. 1. 2004, ovšem v rozhodném období před vznikem invalidity, tj. v době od 30. 1. 1994 do 29. 1. 2004, získala pouze 4 roky a 313 dní pojištění, přičemž doba pojištění potřebná pro nárok na plný invalidní důchod pro pojištěnce ve věku nad 28 let činí 5 roků a zjišťuje se z posledních 10 roků před vznikem invalidity.

Proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2006 podala stěžovatelka žalobu. V ní namítla, že podkladem pro rozhodnutí žalované byla zpráva posudkové komise ze dne 19. 6. 2004, která se však zabývala jinou spornou otázkou, jež byla předmětem předcházejícího soudního řízení, tedy zda stěžovatelka byla plně invalidní k datu vydání prvního rozhodnutí žalované (19. 2. 2004). Datum 30. 1. 2004 jako den vzniku plné invalidity bylo dle stěžovatelky stanoveno posudkovou komisí pouze orientačně pro účely předchozího řízení. Stěžovatelka uvedla, že skutečné datum vzniku její plné invalidity se váže od její operace v roce 1998, kdy musela podstoupit nefrektomii. Žalovaná dle tvrzení stěžovatelky řádně nezkoumala otázku, kdy plná invalidita nastala, ale pouze automaticky přezvala údaj ze zprávy,

jejímž obsahem bylo posouzení jiné otázky. Jako důkaz předložila stěžovatelka zprávu o ambulantním vyšetření ze dne 14. 5. 2006, výpis ze zdravotní dokumentace ze dne 17. 5. 2006 a žádanku na externí pracoviště ze dne 28. 5. 2006.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že ve věci plného invalidního důchodu bylo v předchozích řízeních na základě žádostí z roku 1998, 1999, 2000 a 2003 pravomocně rozhodnuto, že stěžovatelka není invalidní, a datum vzniku invalidity 30. 1. 2004 nepovažuje za datum pouze orientační.

Napadeným rozhodnutím krajský soud žalobu stěžovatelky zamítl. V odůvodnění odkázal na ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. a uvedl, že bylo postupováno správně, jestliže byl v předchozím řízení vyžádán posudek posudkové komise, kterým byl znovu přezkoumán zdravotní stav stěžovatelky poté, kdy žalovaná na základě posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení rozhodla, že stěžovatelka je pouze částečně invalidní, resp. zamítla žádost o plný invalidní důchod. Dle krajského soudu je možno posudek považovat za úplný a přesvědčivý a jednoznačně z něj vyplývá, že datum vzniku úplné invalidity bylo stanoveno dnem 30. 1. 2004. Krajský soud dále uvedl, že toto datum nebylo zpochybněno ani při jednání u krajského soudu dne 16. 8. 2004 a dne 20. 2. 2006, ani rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod, který sama označuje za důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a dle obsahu kasační stížnosti lze seznat, že nepřezkoumatelnost má spočívat v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky, že okamžik vzniku plné invalidity (30. 1. 2004) byl posudkovou komisí stanoven pouze orientačně, neboť tato otázka nebyla předmětem předchozího řízení. V tomto ohledu se však stěžovatelka mylí. Nárok na plný invalidní důchod vzniká splněním podmínek stanovených zákonem č. 155/1995 Sb. (§ 54 odst. 1 citovaného zákona). Podmínkami nároku na plný invalidní důchod jsou jednak existence plné invalidity a dále potřebné doby pojištění (§ 38 citovaného zákona). V případě sporu o vznik nároku na plný invalidní důchod je datum vzniku plné invalidity jednou z klíčových skutečností s přímým vlivem na vznik nároku, zejména potud, že tento okamžik je určující pro stanovení období, z něž se zjišťuje potřebná doba pojištění. Okamžik vzniku invalidity je nezbytnou náležitostí posudku posudkové komise, a to tím spíše tam, kde na rozdíl od posudkového závěru lékaře příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, jako je tomu v projednávané věci, posudková komise shledá, že pojištěnec je plně invalidní. V tomto ohledu soudy ve správním soudnictví judikovaly zcela konstantně – k tomu srov. např. usnesení Vrchního soudu ze dne 30. 10. 1998, sp. zn. 2 Cao 136/98; na tuto judikaturu navázal kontinuálně i Nejvyšší správní soud v otázce požadavku stanovení data vzniku invalidity v posudku posudkové komise a jeho přesvědčivosti (srov. rozsudek ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004 - 47, publikováno pod č. 404/2004 Sb. NSS). Pokud tedy žalobou v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 33 Cad 6/2006 stěžovatelka napadala rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2004 a tvrdila, že je plně invalidní, učinila předmětem soudního přezkumu jak samu existenci plné invalidity, tak okamžik jejího vzniku. Na tom nic nemění procesní pravidlo soudního řádu

správního (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), že napadené rozhodnutí správního orgánu soud přezkoumá podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Bez určení data vzniku plné invalidity totiž nelze stanovit, zda žadateli vznikl nárok na plný invalidní důchod.

Rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2004 bylo vydáno na podkladě posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, který pro účely řízení o žádosti o plný invalidní důchod posuzoval, zda je stěžovatelka plně invalidní (§ 8 odst. 1 písm. a/ zákona č. 582/1991 Sb.). Pro účely přezkumného soudního řízení si krajský soud vyžádal posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti stěžovatelky posudkovou komisí (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Jelikož soud při přezkoumání rozhodnutí žalované vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), vypracovává i posudková komise posudek o zdravotním stavu a schopnosti soustavné výdělečné činnosti ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu. To ovšem v žádném případě neznamená, že předmětem posouzení posudkovou komisí je pouze a jediné otázka, zda v době vydání rozhodnutí žalované byla stěžovatelka plně invalidní. Zdravotní stav a pracovní schopnost hodnotí posudková komise k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí, zaujímá však i závěry o plné invaliditě, vzniku, event. dalším trvání či zániku. Správní orgán v řízení o žádosti o plný invalidní důchod zkoumá splnění podmínek nároku dle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., tedy zda je žadatel plně invalidní a zda získal potřebnou dobu pojištění. Základní podmínkou uznání invalidity je zjištění dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, který je kritériem pro určování míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti (§ 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.). Za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se pro účely zákona o důchodovém pojištění považuje nepříznivý zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy má trvat déle než jeden rok (§ 26 zákona č. 155/1995 Sb.). Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav musí být doložen funkčními vyšetřeními kvantifikujícími dostatečně míru poruchy zdraví a umožňujícími spolehlivé zjištění data vzniku invalidity. Datum vzniku plné invalidity je pak určující pro posouzení splnění druhé podmínky nároku na plný invalidní důchod, tj. zda pojištěnec získal potřebnou dobu pojištění. Dle ustanovení § 40 odst. 2 se potřebná doba pojištění zjišťuje z období před vznikem plné invalidity, z čehož plyne, že okamžik vzniku invalidity je z hlediska doby vzniku nároku na výplatu dávky rozhodující skutečností. Stanovení data vzniku plné invalidity musí tedy být nedílnou náležitostí každého posudku o zdravotním stavu, a to jak posudku vypracovaného lékařem okresní správy sociálního zabezpečení, tak i posudku vypracovaného posudkovou komisí pro účely přezkumného soudního řízení. Datum vzniku plné invalidity je potřeba stanovit spolehlivě nebo alespoň s vysokou pravděpodobností či uvést přesně den, kdy již byla existence plné invalidity nepochybná. Z výše uvedeného vyplývá, že okamžik vzniku plné invalidity, stanovený posudkovou komisí, není možno považovat pouze za datum orientační, jak v kasační stížnosti uvádí stěžovatelka. V žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2004 stěžovatelka tvrdila, že je plně invalidní; nesouhlasila s posudkem vypracovaným lékařem okresní správy sociálního zabezpečení. Ten se však nezabýval okamžikem vzniku plné invalidity, neboť ji vůbec neshledal. Stěžovatelka tak ani nemohla žalobou napadnout závěr o vzniku invalidity. Tuto možnost však měla v průběhu přezkumného soudního řízení, pro které byl vypracován posudek posudkovou komisí. Ta došla k závěru, že stěžovatelka je plně invalidní, a proto určila i okamžik vzniku plné invalidity, jelikož posouzení této otázky je integrální součástí posudku o zdravotním stavu.

Stěžovatelka byla se závěry posudkové komise seznámena ústně při jejím jednání dne 29. 6. 2004 a posudek jí byl dne 15. 7. 2004 doručen prostřednictvím krajského soudu.

Posudek byl dále prováděn jako důkaz při jednání krajského soudu dne 16. 8. 2004, kterého se stěžovatelka osobně zúčastnila. V rámci řízení před krajským soudem mohla stěžovatelka navrhnout důkazy na podporu svého případného tvrzení, že její plná invalidita vznikla dříve, než je uvedeno v posudku posudkové komise. Posudek posudkové komise podléhá stejně jako jiné důkazní prostředky principu volného hodnocení důkazů. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, bývá většinou důkazem stěžejním. Soud však může provést i jiný důkaz, např. doplňujícím posudkem posudkové komise či znaleckým posudkem, uzná-li důvodnost dalšího dokazování. Stěžovatelka se však k posudku ani k jeho obsahu či závěrům v průběhu řízení před krajským soudem nijak nevyjádřila, resp. trvala na přiznání plného invalidního důchodu, stanovení okamžiku vzniku plné invalidity nijak nerozporovala a žádné další důkazy nenavrhovala. Nejvyšší správní soud poznamenává, že ani v žádosti o plný invalidní důchod ze dne 15. 12. 2003 stěžovatelka neuvedla konkrétní datum, od kterého by jí měl být plný invalidní důchod přiznán (zatímco v žalobě proti „realizačnímu“ rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2006 tvrdí, že vznik plné invalidity se u ní váže k roku 1998), naopak požádala o přiznání důchodu „od vzniku nároku“. Pro řízení ve věcech důchodového pojištění platí správní řád (§ 108 zákona č. 582/1991Sb.) a stěžovatelka i v rámci řízení o žádosti o plný invalidní důchod mohla navrhnout důkazy a jejich doplnění, např. předkládáním lékařských nálezů, návrhů na provedení lékařských či jiných odborných vyšetření dosud neprovedených atd. Tohoto svého práva však nevyužila. V kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2004, č. j. 33 Cad 6/2006 - 21, stěžovatelka pouze konstatovala, že urologický nález se nezabýval otázkou, kdy nastaly skutečnosti v něm zjištěné, a proto je nesprávné bez dalšího stanovovat rozhodné období tímto datem. Toto pouhé konstatování, které směřovalo toliko k povaze urologického nálezu, tak Nejvyšší správní soud při projednávání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu ze dne 16. 8. 2004, č. j. 33 Cad 6/2006 - 21, nemohl považovat za námitku směřující proti stanovení okamžiku vzniku plné invalidity; ta by vyžadovala příslušná tvrzení a jejich odůvodnění. Žalovaná tak při realizaci rozhodnutí krajského soudu postupovala správně, jestliže za okamžik vzniku plné invalidity považovala datum 30. 1. 2004, pravomocně stanovené v rámci přezkumného soudního řízení na základě posudku posudkové komise.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky o instančním vztahu mezi lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí. Okresní správa sociálního zabezpečení tvoří sice základní článek posudkové služby a posudková komise vydává posudky převážně pro účely přezkumného soudního řízení, jedná se však o orgány sociálního systému bez rozhodovacích pravomocí, které pouze vydávají posudky jako podklady pro správní a soudní rozhodování. Předmětem případného soudního přezkumu není samotný posudek, nýbrž vždy pouze rozhodnutí správního orgánu, které bylo na základě posudku vydáno. Předmětem soudního přezkumu může být i „realizační“ rozhodnutí správního orgánu, které bylo vydáno při vázanosti právními závěry soudu a při povinnosti zahrnout důkazy provedené soudem mezi podklady svého nového rozhodnutí (§ 78 odst. 5 a 6 s. ř. s.). Rovněž je nutno zdůraznit, že soud je oprávněn doplnit dokazování a vyjít z takto zjištěného skutkového a právního stavu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Žalobní námitky proti „realizačnímu“ rozhodnutí však nemohou směřovat proti té části rozhodnutí žalované, která vychází z posudku o zdravotním stavu, který vzal soud za podklad svého rozhodnutí, v projednávané věci konkrétně z určení okamžiku vzniku plné invalidity, neboť žalovaná byla povinna převzít závěry pravomocně skončeného předchozího soudního řízení. Nelze také nevidět, že po roce 1998 byla otázka stěžovatelčiny invalidity opakovaně zkoumána a prvý závěr o plné invaliditě klade její vznik do ledna 2004.

Závěrem poukazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 A 65/2000 - 45, ve kterém se zabýval uplatněním zásady koncentrační a dispoziční ve správním soudnictví. Stěžovatelka podala kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, jež bylo výsledkem soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu (ze dne 30. 3. 2006), které bylo vydáno poté, co předchozí správní rozhodnutí (ze dne 19. 2. 2004) bylo krajským soudem zrušeno. Se zřetelem na koncentrační a dispoziční zásadu a na vázanost správního orgánu názorem soudu (§ 71 a § 78 odst. 5 s. ř. s.) je nutno zvážit, jaké žalobní důvody mohla stěžovatelka uplatnit v „nové“ žalobě proti „novému“ rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2006. Na rozhodování správního orgánu poté, kdy bylo zrušeno jeho původní rozhodnutí, má vliv i to, z jakých důvodů krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, a to vzhledem k vázanosti správního orgánu právním názorem soudu. Nepřímo tedy další postup ve správním řízení určují důvody úspěšně uplatněné v žalobě. Nová žaloba do nového rozhodnutí správního orgánu tak bude ve většině případů přípustná jen co do námítky, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou přípustné i námitky, že v řízení po zrušení předchozího správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního“ řízení, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Jelikož měla stěžovatelka možnost uplatnit námitky ohledně data vzniku plné invalidity už během prvního přezkumného soudního řízení vedeného krajským soudem pod sp. zn. 33 Cad 46/2004, nemůže se jich dovolávat v žalobě proti „realizačnímu“ rozhodnutí žalované, natož pak v kasační stížnosti (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 10. 2005, sp. zn. II. ÚS 683/04).

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud námitky stěžovatelky důvodnými a kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je však podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný procesní úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

